

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 771 ²	Μεγάλῃ Τρίτῃ βράδῃ 11 Ἀπριλίου 2017 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ ἀμαρτωλὸς γυνὴ

Διανύουμε, ἀγαπητοί μου, τὴν ἀγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Τὰ **γεγονότα** ποὺ ἐορτάζουμε εἶνε μεγάλα καὶ συγκλονιστικά.

Χθὲς ἀκούστηκαν ὀκτὼ «οὐαί» (Ματθ. 23, 13-39), ὀκτὼ ἀστροπελέκια, ποὺ ἔπεσαν καὶ πέφτουν στὰ κεφάλια τῶν ἀμαρτωλῶν ἐκείνων ποὺ ἤ χειρότερη ἐκπροσώπησι, ἢ χειρότερη ἔκφρασί τους εἶνε οἱ ὑποκριταὶ φαρισαῖοι. Χθὲς ἔψαλλε ἡ Ἐκκλησία τὰ ὠραῖα τῆς τροπάρια, ἀλλὰ ἄδειες ἦταν οἱ ἐκκλησίες. **Σήμερα οἱ ἐκκλησίες γέμισαν.** Τί ἄραγε εἶνε ἐκεῖνο ποὺ τράβηξε τοὺς πολλούς;

Οἱ περισσότεροὶ ἔρχονται γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ ὑπέροχο **τροπάριο τῆς Κασσιανῆς**. Ἄλλ' ἂν τοὺς ρωτήσης βγαίνοντας νὰ σοῦ ποῦν, τί ἔλεγε τὸ τροπάριο, δὲν ξέρουν ν' ἀπαντήσουν. Ὅπως μπῆκαν, ἔτσι βγῆκαν. Καμμία ὠφέλεια. Μαῦροι μπῆκαν, μαῦροι βγαίνουν. Μὰ ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσετε μόνο τὸ τροπάριο· θέλω νὰ τὸ κατανοήσετε καὶ νὰ φύγετε ὠφελῆμένοι, θὰ ἴθελα ἢ καρδιά σας νὰ συγκλονισθῇ ἀπὸ τὸ θεῖο δρᾶμα τοῦ Ἑσταυρωμένου.

Γι' αὐτὸ κάνω μιὰ ἀπόπειρα ν' ἀναφερθῶ στὸ τροπάριο, καὶ παρακαλῶ νὰ προσέξετε.

«**Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή**». Ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ γυναίκα, ποὺ ἔπεσε σὲ πολλὰς ἀμαρτίες; Μερικοὶ λένε, ὅτι εἶνε ἡ Κασσιανὴ ποὺ ἔγραψε τὸ τροπάριο. Ὅχι, δὲν εἶνε.

Ἡ Κασσιανὴ ἦταν ἀμαρτωλὴ τόσο ὅσο ὅλες οἱ γυναῖκες καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Δὲν ἦταν διεφθαρμένη. Ἦταν σεμνὴ κοπέλλα, παρθένος, ἐγκαλλώπισμα τῆς Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας. Ὅταν μετὰ τὸ περιστατικὸ μὲ τὸν Θεόφιλο ἀντιλήφθηκε τὴ ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἄφησε τὸν κόσμον, φόρεσε τὸ μαῦρο ῥάσο τῆς μοναχῆς. Ἐζησε μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῆς παρθένος, καὶ ἐ-

πειδὴ εἶχε χάρισμα συνέθεσε πολλὰ ὠραῖα τροπάρια ποὺ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας.

Ἄν ἀνοίξουμε τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο στὸ κεφάλαιο 7, θὰ δοῦμε ποιά ἦταν ἡ ἀμαρτωλὴ τοῦ τροπαρίου, ἢ **πόρνη** ποὺ ἔπεσε σὲ πολλὰς ἀμαρτίες. Ὁ εὐαγγελιστὴς μιλάει γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ πουλοῦσε τὰ κάλλη τῆς, κ' εἶχε παρασύρει πολλοὺς στὴ διαφθορά.

Ἄλλὰ μιὰ μέρα, αὐτὸ τὸ κουρέλι τοῦ δρόμου, ἄκουσε λόγια θεϊκά. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τῆς εἶδε θαύματα, ἀντίκρουσε τὴ θεία μορφή τοῦ Χριστοῦ. Μέσα στὴν καρδιά τῆς δημιουργήθηκε σεισμός, ἔγινε **τεραστία μεταβολή**. Ἐκείνη ποὺ ἦταν ἕνα κάρβουνο τοῦ διαβόλου, ἔγινε διαμάντι τοῦ Χριστοῦ. Αἰσθάνθηκε εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ τῆς. Θέλοντας νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη τῆς στὸ Χριστό, τὸν πλησίασε ὅταν τῆς δόθηκε εὐκαιρία.

Χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν, μπῆκε στὸ σπῆτι τοῦ φαρισαίου, ὅπου ἐφιλοξενεῖτο ὁ Χριστός. Ἐπεσε στὰ πόδια του. Τὰ ἔπλυνε μὲ τὰ μύρα καὶ μὲ τὰ δάκρυά τῆς. Τὰ σφουγγίξε μὲ τὰ μακριὰ μαλλιά τῆς. Καὶ δὲν ἔπαυε **ν' ἀσπάζεται τὰ πόδια** ἐκεῖνα, ποὺ σὲ λίγο θὰ καρφώνονταν στὸ σταυρό.

Ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ, ὁ **φαρισαῖος**, σκανδαλίστηκε ὅταν εἶδε τὴν πόρνη, ποὺ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι τὴν ἀπέφευγαν καὶ δὲν τῆς ἔλεγαν οὔτε καλημέρα. Σκέφτηκε· Πῶ πῶ! ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν προφήτης, θὰ γνώριζε τί εἶνε αὐτὴ καὶ δὲν θὰ ἐπέτρεπε νὰ τὸν πλησιάζῃ καὶ νὰ τὸν ἀγγίξῃ μιὰ πόρνη. Καὶ ὁ Χριστός, ποὺ διάβασε τὴ σκέψι του, τοῦ ἀπήντησε μὲ μιὰ **παραβολή**.

Ἐνας σπλαχνικὸς ἄνθρωπος δάνεισε σὲ κάποιον 500 δηνάρια, δηλαδὴ 500 χρυσὲς δραχμὲς ἢ 25 λίρες. Καὶ σ' ἕναν ἄλλο 50 δηνάρια, δηλαδὴ 2,5 λίρες. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ οἱ δύο δὲν μποροῦσαν νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψουν, τὰ

χάρισε καὶ στοὺς δύο. Κ' ἐρωτᾷ ὁ Χριστός· Ποιός ἀπὸ τοὺς δύο θὰ αἰσθάνεται μεγαλύτερη εὐγνωμοσύνη στὸν δανειστή; Ὁ φαρισαῖος ἀπαντᾷ· Ἀσφαλῶς αὐτὸς ποὺ τοῦ χαρίστηκε τὸ μεγαλύτερο ποσό. Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ λέει· Σωστά. Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ γυναῖκα ποὺ τῆς χαρίστηκε τὸ μεγαλύτερο ποσό, γιατί ἀναστενάζει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν μεγάλων ἀμαρτημάτων της. **Αὐτὴ χρωστάει 500 δηνάρια.** Ἐσὺ βέβαια νομίζεις ὅτι ἔχεις μικρὸ χρέος. Γι' αὐτό, ὅταν μπῆκα στὸ σπίτι σου, δὲν ἔφερες νερὸ νὰ μοῦ πλύνῃς τὰ πόδια, ὅπως συνηθίζεται· ἐνῶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μπῆκε δὲν ἔπαψε νὰ κλαίῃ καὶ μὲ τὰ δάκρυά της νὰ μοῦ πλένῃ τὰ πόδια.

Ἄπευθύνεται τότε στὴ γυναῖκα καὶ τῆς λέει τὰ ἀνεκτίμητα ἐκεῖνα λόγια· «*Ἀφέωνται σου αἱ ἀμαρτίαι*», σοῦ συγχωροῦνται ὅλες οἱ ἀμαρτίες, γιατί ἀγάπησες πολὺ (βλ. Λουκ. 7,36-48). Λίγοι ἀγάπησαν τόσο πολὺ τὸ Χριστό, **λίγοι μετανόησαν τόσο.**

Ἀδελφοί μου! Πρὶν τελειώσω, θὰ κατέλθω στὴν πεζότητα τῆς ζωῆς. Ἡ ἀμαρτωλὴ γυναῖκα μᾶς δίνει ἀφορμὴ νὰ σκεφτοῦμε **τὴ σημερινὴ κοινωνία.**

Τότε τέτοιες γυναῖκες ἦταν λίγες, δύο - τρεῖς. Σήμερα, Θεέ μου Θεέ μου! γέμισε ὁ κόσμος. Ἄν πάτε στὰ νυχτερινὰ κέντρα, θὰ βρῆτε **πλῆθος ἀπὸ αὐτές**, ποὺ ἀρμέγουν τὰ πορτοφόλια τῶν ἀνοήτων. Ὅπου πέφτει χρῆμα, ἐκεῖ ἔρχονται καὶ μαζεύουν λεφτά.

Νὰ κατηγορήσουμε αὐτὲς τὶς γυναῖκες; Ὁχι. **Ἡ Ἐκκλησία μας εἶνε συμπαθής.**

Φταῖνε βεβαίως καὶ αὐτές. Ἀλλὰ πολὺ περισσότερο γιὰ τὸ κατάντημά τους **φταῖνε ἡ κοινωνία**· ἡ διεφθαρμένη καὶ ἄπιστη κοινωνία, ποὺ κάθε βράδι γινόταν δάσκαλος καὶ προαγωγός τους. Φταῖνε ἡ αἰσχροὴ τηλεόρασι, ποὺ εἶνε ἡ αἰσχροτέρα τῶν Βαλκανίων· αὐτὴ τὶς διδάξε καὶ τὶς προώθησε στὴν πορνεία καὶ τὴ μοιχεία. Καὶ ὅπως πάνω στὴν κοπριά βγαίνουν τὰ μανιτάρια, ἔτσι καὶ πάνω στὶς κοπριές τῆς τηλεοράσεως καὶ τοῦ ραδιοφώνου βγαίνουν αὐτὲς οἱ δυστυχημένες γυναῖκες. Γέμισε ἡ κοινωνία. Σόδομα καὶ Γόμορρα κατήντησε ἡ ἀγαπημένη μας πατρίδα.

Δὲν ἔπρεπε **στὴν Ἑλλάδα μας**, ποὺ ἔχει ἐνδοξη ἱστορία, νὰ ὑπάρχουν τέτοιες γυναῖκες. Στὸν Πόντο, στὴ Μακεδονία μας καὶ παντοῦ ὅπου βασιλεψε ὁ Χριστός, τὸ λέει ἡ ἱστορία, περνοῦσαν ἑκατὸ χρόνια καὶ δὲν εὔρισκες **οὔτε μία πόρνη.** Δὲν ἀκουγόταν οὔτε ἡ λέξι. Ὅλα ἦταν ἀγνὰ καὶ καθαρὰ. Τώρα... Δὲν φταῖ-

νε ὅμως τὰ δυστυχημένα αὐτὰ πλάσματα. Ἄν ἦταν διαφορετικὴ ἡ κοινωνία, δὲν θὰ ὑπῆρχε αὐτὸ τὸ κακό. Θὰ μπορούσαν κι αὐτὲς νὰ ζήσουν ὑπὸ καλύτερες συνθήκες, νὰ διαπαιδαγωγηθοῦν, νὰ καλλιεργηθοῦν, νὰ γίνουν τίμιες νοικοκυρές, ἐκλεκτὲς Ἑλληνίδες. Δὲν κατηγορῶ συμπαθῶ τὶς γυναῖκες αὐτές. Μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ μετανιώσουν καὶ νὰ γίνουν ἐκλεκτὲς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Κατηγορῶ τὴν κοινωνία ὀλόκληρη.

Συνεπῶς, **φταῖμε ὅλοι.** Φταῖνε τὸ ἐπίσημο κράτος, ποὺ ἀδιαφορεῖ, καὶ ψηφίζει νόμους ποὺ ἀποποινικοποιοῦν τὴν πορνεία καὶ τὴ μοιχεία. Δὲν θεωροῦνται πλέον ἔγκλημα. Ἐλεύθεροι οἱ ἄνθρωποι ν' ἀμαρτάνουν σὰν τὰ σκυλιὰ στοὺς δρόμους. Φταῖνε καὶ ἡ ἐπίσημος ἐκκλησία, παπᾶδες καὶ δεσποτᾶδες.

Τί πρέπει νὰ κάνουμε; Πολλὰ μπορούμε νὰ κάνουμε. Νὰ φτειάξουμε κράτος χριστιανικό· ὑπάρχουν προϋποθέσεις. Νὰ μὴν ἐπιτρέπεται ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ ἀκολασία, ἀλλὰ μόνο ὁ γάμος. Νὰ λάμπῃ ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο τῆς πατρίδος μας μέχρι τὸ ἄλλο ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου.

Τί ἄλλο πρέπει νὰ κάνουμε; Ἀπόψε, ποὺ εἶδαμε τὰ δάκρυα τῆς πόρνης, ἄς παρακαλέσουμε, ἀγαπητοί μου, τὸ Θεό, **νὰ μᾶς δώσῃ κ' ἐμᾶς τέτοια δάκρυα.** Γιατί ὅλοι εἴμαστε ἀμαρτωλοί. Μπορεῖ μερικοὶ νὰ εἴστε ἄνθρωποι τῆς ἐκκλησίας, μπορεῖ νὰ ἐξομολογήσθε καὶ νὰ κοινωνήτε. Μὴ καυχᾶσθε γιὰ τὶς ἀρετές σας· γιατί εἶνε ψεύτικες. Μέσα στὸν κόσμο ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ φαίνονται ἅγιοι, ἀλλὰ δὲν εἶνε. Ἐνα δάκρυ μιᾶς πόρνης ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ ἕνα τέτοιο ψευτο-ἅγιο.

Νὰ χύσουμε, σὰν πᾶμε στὸ σπίτι μας, ἕνα δάκρυ γιὰ τὸν ἑαυτό μας, ἕνα δάκρυ γιὰ τὴν πατρίδα μας, καὶ ἕνα δάκρυ γιὰ τὶς χιλιάδες αὐτὲς γυναῖκες ποὺ περιφέρονται σὰν ράκη στοὺς δρόμους. Ξέρω πολὺ καλά, πὼς εἶνε δυστυχημένες· ἰδιαιτέρα τὶς ἡμέρες αὐτές. Κλαῖνε κι ἀναστενάζουν. Πουλοῦν τὸ κορμί τους, ἀλλὰ μέσα **στὴν καρδιά τους παίζεται δρᾶμα.** Ἐσεῖς οἱ γυναῖκες, θὰ πάτε στὰ σπίτια σας καὶ θὰ εἴστε μὲ τοὺς ἄντρες σας, ἐνῶ αὐτὲς θὰ γυρίζουν σὰν κουρέλια τῆς κοινωνίας καὶ σὰν κάρβουνα τοῦ κόσμου.

Γι' αὐτὲς λοιπὸν τὶς ἀμαρτωλὲς γυναῖκες, ποὺ ὅλοι φταῖμε γιὰ τὸ κατάντημά τους, ἄς κλάψουμε· καὶ ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεό, νὰ τοὺς δώσῃ μετάνοια, **νὰ τὶς φέρῃ κοντὰ του** καὶ νὰ τὶς κἀνῃ ἐκλεκτὰ μέλη τῆς κοινωνίας, πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος